

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἢ ὡς ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 9

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 59.]

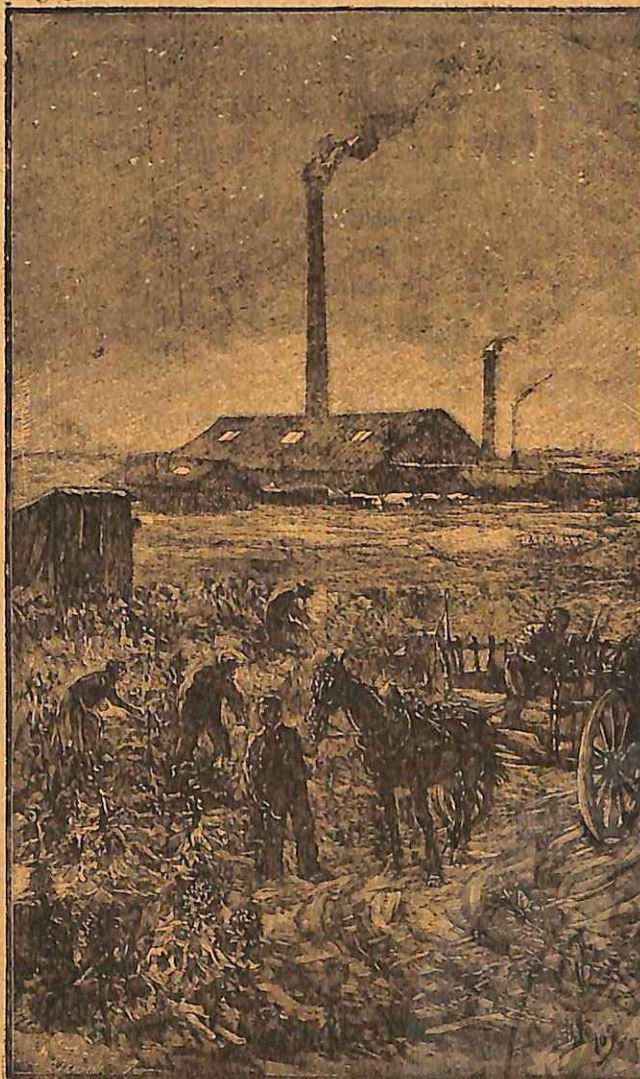
Ἐὰν ἐγίνωσκε τί ὥρα εἶνε, θὰ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ πάλιν μέχρι τῆς αὐγῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε συνείδησιν τοῦ χρόνου ὃν διῆλθεν ἐν τῇ καλύβῃ, ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πορείαν τῆς. Ἐν τοῖς ἀγροῖς οἱ ἄνθρωποι ἐγείρονται πολὺ πρωΐ, ἐὰν δὲ χωρικός τις ἐβλεπεν αὐτὴν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ γυμνωθέντος ἐκείνου ἀγροῦ, ἢ τὴν διέκρινεν ἐν τοῖς πέριξ, θὰ τὴν ὑπόπτευεν ὅτι εἶνε ἐκ τῆς συμμορίας τῶν κλεπτῶν καὶ θὰ τὴν συνελάμβανε.

Λοιπὸν ἐλαφρὰ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης καὶ ἔρπουσα διῆλθε τὸν ἀγρόν, ὡς οἱ νυκτοκλέπται, ἀκρωμένη μετὰ προσοχῆς καὶ παρατηροῦσα. Ἐφθάσε δὲ ἄνευ τινὸς ἀπευκαίτου εἰς τὴν λεωφόρον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς βήματι ταχεῖ. Οἱ ἀστέρες οἱ κατεσπαρμένοι ἀνὰ τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν εἶχον ὠχρίαν, καὶ πρὸς τὴν ἀνατολὴν ἀμυδρὰ λάμψεις ἐφώτιζε τὰ βάθη τῆς νυκτός, ἀναγγέλλουσα τὴν προσεγγίζουσαν ἡμέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Δὲν ἐδάδισεν ἐπὶ πολὺ καὶ διέκρινεν ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄγκον μέλανα συγκεχυμένον, οὗ μέρος μὲν ἐφαίνετο ἐν κατατομῇ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ οὐρανοῦ, δῆλον ὅτι αἱ στέγαι, αἱ καπνοδόχαι καὶ τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ὅλον ἐπνίγετο ἐν τῇ σιμῇ.

Φθάσασα εἰς τὰς πρώτας οἰκίας, αὐτομάτως κατέπνιξε τὸν θόρυβον τῶν βημάτων τῆς· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο περιττὴ προφύλαξις, διότι πλὴν τῶν γάτων τῶν περιπλανωμένων ἐν τῇ ὁδῷ, τὸ πᾶν ὑπνωττε· διαβαίνουσα δὲ ἀφύπνισε μόνον κύνας, οἵτινες

ἐγαυρίζον ὀπισθεν τῶν κλειστῶν θυρῶν. Ἐφαίνετο δὲ χωρίον νεκρῶν.

Ὅτε διῆλθε τὸ χωρίον, ἐπραύνη καὶ ἀνέστειλε τὸν δρόμον τῆς, διότι ἀπέτρεχεν ἤδη ἰκανῶς ἀπὸ τοῦ κλαπέντος ἀγροῦ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν κατηγορήσωσιν ὅτι ἦτο ἐκ τῆς συμμορίας τῶν κλεπτῶν. Ἡσθάνετο δὲ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω βαδίζουσα, ἡσθάνετο κόπῳσιν ἄγνωστον εἰς αὐτήν· καὶ τοι δὲ ἡ πρωΐα ἦτο ὑπόψυχρος, ἀνέβαινον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἐξάψεις καθιστώσαι τὸ βῆμά τῆς κλονούμενον.

Ἀλλ' οὔτε ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς πορείας τῆς, οὔτε τὸ αὐξανόμενον πρωϊνὸν ψῦχος, οὔτε ἡ δρόσος ἡ ὑγραίνουσα αὐτὴν κατεπράυναν τὴν ταραχὴν τῆς, οὐδὲ ἐνίσχυσαν τὰς δυνάμεις τῆς· ἡναγκάσθη δὲ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ πείνα καὶ μόνον ἡ πείνα κατέτηκεν αὐτήν, ἕως ὅτου κατορθώσῃ καὶ νὰ τὴν καταβάλλῃ τελείως λιποψυχοῦσα.

Τί ἤθελεν ἀπογίνη, ἐὰν μήτε αἴσθημα εἶχε πλέον, μήτε θέλησιν;

Ἰνα δὲ μὴ συμβῇ τοῦτο, ἐνόμισεν ὅτι τὸ προτιμώτατον ἦτο νὰ σταθῇ ὀλίγον· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὥραν ἐκείνην διήρχετο πρὸς τριφυλλίου νεωστὶ θερισθέντος οὗ ὁ θερισμὸς διατεθειμένος, εἰς μικρὰς θημωνίας ἀπετέλει σωρούς μέλανας ἐπὶ τῆς λείας γῆς, ὑπερεπλήθησε τὸν χάνδακα τῆς ὁδοῦ καὶ σκάπτουσα διὰ τῶν χειρῶν καταπύγων ἐν τινὶ τῶν θημωνιῶν τούτων, κατεκλίθη περιβαλλομένη ὑπὸ γλυκείας θερμότητος μεμυρισμένης ὑπὸ τῆς εὐωδίας τοῦ χόρτου. Ἡ ἐξοχὴ ἔρημος, ἀκίνητος, ἀθόρυβος ὑπώπτεν ἔτι καὶ ὑπὸ τὸ ἀνατέλλον φῶς ἐφαίνετο ἀχανές. Ἡ ἀνάπαυσις, ἡ θερμότης καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ ἄρωμα τῶν ἀπεξηραμμένων ἐκείνων χόρτων κατέπαυσαν τὴν ναυτίαν τῆς καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ἀφύπνισθη ὁ ἥλιος ἦδη ὑψηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐκά-

λυπτε την έξοχην διὰ τῶν θερμῶν ἀκτί-
νων του, καὶ ἀνὰ τὴν πεδιάδα ἄνδρες, γυ-
ναῖκες, ἔπποι εἰργάζοντο τῇδε κάκεισε.
Παλαιοὶ τῆς Πετρίνας λόγους ἐργατῶν
ἐκαθάριζεν ἀγρὸν βρόμου· ἡ γεινίασις αὐ-
τῇ κατ' ἀρχὰς τὴν ἐτάραξεν ὀλίγον, ἀλλ'
ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξετέλουν τὸ ἔργον
τῶν, ἐνόησεν ἡ ὅτι δὲν ὑπώπτευν τὴν
παρουσίαν της, ἡ ὅτι δὲν τοὺς ἐμελε
Περιμένεσθαι δὲ ἕως οὗτο ἀπεμακρύνθη-
σαν, ἡδυνήθη νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ καλὸς οὗτος ὑπνός εἶχεν ἀναπαύσῃ
αὐτὴν καὶ διήνυσε χιλιόμετρα τινα μεθ'
ἱκανῆς εὐθυμίας, καὶ τοὶ ἤδη ἡ πείνα
κατέτρυχε τὸν στομαχὸν της καὶ καθί-
στα κενὴν τὴν κεφαλὴν της μετὰ ἰλίγ-
γων, γαστραλγίας, χασμημάτων καὶ ἡσ-
θάνετο τοὺς κροτάφους της συσφιγγομέ-
νους ὡς ὑπὸ σφιγκτικῆς. Ὅθεν ὅτε ἀπὸ
ἀνωφερείας τινὸς εἰς τὴν εἶχεν ἀναβῆ
δὲν ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου κλιτύος τὰς οἰκίας
μεγάλου χωρίου, ὑπεράνω δὲ αὐτοῦ τὰς
ὑψηλὰς κορυφὰς μεγάλου πύργου ἐξε-
χούσας ἐκ τινος δάσους, ἀπεφάσισε νὰ
ἀγοράσῃ τεμάχιον ἄρτου.

Ἀφ' οὗ εἶχε πεντάλεπτον ἐν τῷ θυ-
λακίῳ της διατί νὰ μὴ το χρησιμοποιή-
σῃ ἀντὶ νὰ ὑπομένῃ τὴν πείναν ἐκουσίως;
Ναὶ μὲν ἀφ' οὗ το ἔδαπανα, οὐδὲν πλέον
θὰ τῇ ὑπελείπετο· ἀλλὰ τίς οἶδεν ἐάν
ἐπὶ ἤρχετο εἰς αὐτὴν βοήθης καλὴ τις
συγκυρία; Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι εὐρί-
σκοντες ἀργυρὰ νομίσματα ἀνὰ τὰς με-
γάλας ὁδοὺς· καὶ αὐτὴ δὲν ἡδύνατο νὰ
τύχῃ τοιαύτης εὐτυχίας; μὴπως τάχα
δὲν τῇ συνέβησαν ἱκαναὶ συμφοραί, μὴ
ὑπολογιζομένην τῶν δυστυχιῶν, αἵτινες
εἶχον κατασυντρέψῃ αὐτήν;

Ἐξήτασε λοιπὸν μετὰ προσοχῆς τὸ
πεντάλεπτον της ἐάν εἶνε καλόν· ἀλλὰ
δυστυχῶς δὲν ἐγίνωσκε καλῶς πόθεν
διακρίνονται τὰ γνήσια Γαλλικὰ πεντά-
λεπτα. Ὅθεν ἦτο συγκεκινημένη ὅτε
ἀπεφάσισε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τυχόν
ἀρτοποιεῖον, τρέμουσα μὴ ἐπαναληφθῶσι
τὰ ἐν Ἀγίῳ Διονυσίῳ.

«Μοὺ κόβετε, σὰς παρακαλῶ, μιᾶς πεν-
τάρας ψωμί;» εἶπεν.

Ὁ ἀρτοποιὴς ἀνεὺ ἀπαντήσεως ἔλα-
βεν ἀπὸ τοῦ τραπέζιου τοῦ μικροῦ ἄρτον
πέντε λεπτῶν καὶ τὸν ἔδωκε πρὸς αὐ-
τήν· ἀλλ' αὐτὴ ἀντὶ ν' ἀπλώσῃ τὴν χεῖ-
ρα νὰ τὸν λάβῃ, ἐστάθη ἐνδοιάζουσα.

«Δὲν μου κόβετε, παρακαλῶ; εἶπε·
δὲν με πειράζει ἂν δὲν εἶνε καὶ σημερινόν.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, νά.»

Καὶ τῇ ἔδωκε, χωρὶς νὰ τὴν ζυγίσῃ,
τεμάχιον ἄρτου, εὐρισκόμενον ἐκεῖ ἀπὸ
δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Ἀλλ' ὀλίγον διέφερεν ἂν εἶνε ὁ ἄρ-
τος μᾶλλον ἢ ἦττον ἔωλος· τὸ σπουδαῖον
ζήτημα ἦτο νὰ εἶνε περισσότερος τοῦ μι-
κροῦ ἄρτου τῶν πέντε λεπτῶν, ὅντως δὲ
ἤξιζε τοῦλάχιστον δέκα λεπτά.

Ἄμα ἔλαβε τὸν ἄρτον εἰς τὰς χεῖρας

της καὶ ἤρχισαν νὰ ἀτρέχουν τὰ σάλια
της· ἀλλ' ὅσῃν καὶ ἂν εἶχεν ἐπιθυμίαν,
δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ τὸν ἀρχίσῃ πρὶν
ἐξελεῖσθαι τὸ χωρίον, ὅπερ καὶ ἐγένετο
ζωηρῶς. Ἄμα παρῆλθε τὰς τελευταίας
οἰκίας καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ
μαχαίριόν της· δι' αὐτοῦ ἐχάραξε τὸν
ἄρτον σταυροειδῶς οὕτως ὥστε τὸν δι-
ήρσεν εἰς τέσσαρα ἴσα τεμάχια, καὶ
ἀπέκοψε τὸ τέταρτον, ὅπερ ἐμελλε νὰ
ἀποτελέσῃ τὸ μόνον φαγητὸν τῆς ἡμέ-
ρας ἐκείνης. Τὰ τρία δὲ ἄλλα τεμάχια,
προωρισμένα εἰς τὰς ἐπομένους ἡμέρας,
ἤθελόν τὴν ὀδηγήσῃ, ὡς ὑπελόγιζε, μέ-
χρι τῶν πέριξ τῆς Ἀμιένης ὅσον καὶ
ἂν ἦσαν μικρά.

Ὑπελόγιζε δὲ ταῦτα διερχομένη τὸ
χωρίον. Τῇ ἐφαίνοντο δὲ ἀπλούστατα
καὶ εὐκολώτατα. Ἀλλὰ μόλις κατέπιεν
ἓνα βλυσμὸν ἐκ τοῦ μικροῦ τεμαχίου τοῦ
ἄρτου της, καὶ ἡσθάνθη ὅτι καὶ οἱ ἰσχυ-
ρότατοι τῶν συλλογισμῶν εἶνε ἀνίσχυροι
κατὰ τῆς πείνης, οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ
ὅτι αἱ ἀνάγκαι ἡμῶν κανονίζονται συμ-
φῶνως πρὸς τὸ τί ὀφείλομεν νὰ πράττω-
μεν καὶ τί νὰ μὴ πράττωμεν. Ἐπεινα,
ὤφειλε νὰ φάγῃ καὶ κατέφαγεν ἀδελφά-
γῃ τὸ πρῶτόν της τεμάχιον, λέγουσα
ὅτι θὰ ἔτρωγε τὸ δεύτερον κατὰ μικρὰς
δόσεις διὰ νὰ διαρκέσῃ· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ
κατεβροχθίσθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλη-
στίας, τὸ τρίτον παρηκολούθησε τὸ δεύ-
τερον χωρὶς ἡ Πετρίνα νὰ δυνηθῇ νὰ
κρατηθῇ, εἰ καὶ προέτρεπεν ἑαυτὴν νὰ
παύσῃ. Οὐδέποτε εἶχε πάθῃ ὁμοίαν παρὰ
λυσιν τῆς βελήσεως, ὁμοίαν κτηνώδη
ῶθησιν. Ἐσχύνετο δι' ὅτι εἶπαιρτεν, ἔ-
λεγεν ὅτι τοῦτο ἦτο κτηνώδες καὶ ἄθλιον,
ἀλλὰ λόγοι καὶ συλλογισμοὶ ἦσαν ἀνί-
σχυροι κατὰ τῆς ἐλκούσης αὐτὴν δυνά-
μεως. Ἡ μόνη δὲ ἀπολογία, ἂν εἶχε
τοιαύτην, ἦτο ἡ μικρότης τῶν τεμαχίων
τούτων, ἅτινα ἡνωμένα δὲν ἐξῆλθον ἡμί-
σειαν λίτραν, ἐν ᾧ λίτρα ὀλόκληρος δὲν
θὰ ἐξήρχετο νὰ κορέσῃ τὴν ἀδελφάγον
ἐκείνην πείναν, ἡτις ἐξεδηλοῦτο τὸσον ἐν-
τονος, ἀναμφιδόλως διότι ἡ Πετρίνα οὐ-
δὲν εἶχε φάγῃ τὴν προτεραίαν, τὰς δὲ
προηγούμενας ἡμέρας εἶχε γευθῇ μόνον
τὸν ζῶμον ὃν τῇ ἔδιδεν ὁ Κυπρίνος.

Ἡ ἐρμηνεία αὐτῇ ἦτις ἦτο τις ἀπο-
λογία, καὶ πράγματι ἡ ἀρίστη πασῶν,
ἐγίνεν αἰτία νὰ πάθῃ τὸ τέταρτον τεμά-
χιον ὅτι καὶ τὰ τρία πρῶτα μόνον δὲ
περὶ τούτου εἶπεν ἡ Πετρίνα ὅτι δὲν ἡδύ-
νατο νὰ πράξῃ ἄλλως, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκεί-
νης τῆς ὥρας οὐτε ἔπταιεν αὐτῇ, οὐτε
ὑπεύθυνος ἦτο.

Ἀλλ' ἡ συνηγορία αὐτῇ ἀπώλεσε
τὴν ἰσχύιν της εὐθὺς ὡς ἡ Πετρίνα ἐ-
πανελάβε τὴν πορείαν· καὶ πρὶν διανύσῃ
πεντακῶσια μέτρα τῆς κονιορτώδους ὁδοῦ,
ἡρώτα ἑαυτὴν ὅποια τις θὰ ἦτο ἡ πρῶτα
τῆς αὐρίου, ὅτε ὁ παροξυσμὸς τῆς πείνης,
ὁ πρὸ μικροῦ καταλαβὼν αὐτήν, θ' ἀνε-

νεοῦτο, ἐὰν μὴ ἐξεπληροῦτο μέχρι τότε
τὸ θαῦμα ὅπερ εἶχε φαντασθῇ.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς πείνης ἐπὶ ἤλθεν ἡ δίψα
καὶ ἡ ξηρότης τοῦ λαιμοῦ. Ἡ πρῶτα ἦτο
καυστηρὰ καὶ ἀποδλίγης ὥρας ἔπνεε σφο-
δρὸς νότιος ἄνεμος, ὅστις περιέχεεν αὐτὴν
δι' ἰδρωτὸς καὶ τὴν ἀπεξήραινεν. Ὁ ἀνα-
πνεόμενος ἀπὸ τῆς πυρίκαυστος, καὶ κατὰ
μῆκος τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ ἐντὸς τῶν
χανδακίων τὰ ἐρυθρὰ χωνία τῶν κισσαμ-
πέλων καὶ τὰ κυανὰ ἄνθη τῶν κισσῶν
ἐκρέματον μεμαραμμένα ἐπὶ τῶν χαλα-
ρῶν βλαστῶν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδόλως ἐμερί-
μνησε περὶ τῆς δίψης ταύτης· τὸ ὕδωρ
ὑπάρχει πανταχοῦ γῆς καὶ δὲν εἶνε
χρεῖα νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς κατάστημα νὰ
ἀγοράσῃ· ὅτε ἡθελε συναντήσῃ ποτάμιον
ἢ βρύσιν, τὸ μόνον ὅπερ ὤφειλε νὰ πρά-
ξῃ ἦτο νὰ κύψῃ τετραποδῆτι ἢ ἀπλῶς
νὰ κύψῃ καὶ νὰ πῖν ὅσον ἤθελε.

Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ
Πετρίνα διήρχετο ὁροπέδιον ἐφ' οὗ οὐ-
δὲν ποτάμιον φαίνεται, ὑπάρχουσι δὲ μό-
νον ρυακία τινα πληρούμενα ὕδατος τὸν
χειμῶνα, ἀλλὰ τὸ θέρος ὅλως ἀποξηραι-
νόμενα, ἀγροὶ σιτοφόροι ἢ βρομοφόροι,
εὐρεῖται ἀπόψεις, πεδία ὁμαλὴ ἀδενδρὸς
ἐξ ἧς ἀνακύπτει τῇδε κακεῖσε λόφος φέ-
ρων κωδωνοστάσιον καὶ οἰκίαι λευκαί·
οὐδαμοῦ δὲ σειρὰ αἰγείρων ὑποδεικνύου-
σα κοιλάδα καὶ ἐν τῷ πυθμένι αὐτῆς
ρέοντα ρυακία.

Εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τι χωρίον καὶ
μάτην παρατηρεῖ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ
ἢν διέρχεται· οὐδαμοῦ διακρίνει τὴν μα-
καρίαν βρύσιν εἰς τὴν εἶχεν ἀναθήσῃ τὴν
πᾶσαν ἐλπίδα της, διότι εἶνε σπάνια τὰ
χωρία ἐν οἷς μεριμνῶσι περὶ τοῦ περι-
πλανωμένου διψῶντος ὁδοιπόρου· ἔχουσι
τὸ φρέαρ τῶν ἢ τὸ τοῦ γείτονος καὶ τοῦ-
τό τοις ἀρκεῖ.

Οὕτω πως ἔφθασεν εἰς τὰς τελευταίας
οἰκίας καὶ τότε δὲν ἐτόλμησε νὰ στραφῇ
εἰς τὰ ὀπίσω νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινα οἰκίαν
καὶ νὰ ζητήσῃ ποτήριον ὕδατος. Εἶχε
παρατηρήσῃ ὅτι οἱ χωρικοὶ παρετήρουν
ἤδη αὐτὴν διὰ τρόπον ὀλίγον ἐνθαρρυν-
τικῶς κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς διάβασιν
καὶ τῇ εἶχε φανῇ ὅτι καὶ οἱ κύνες αὐτοὶ
ἐπεδείκνυνον τοὺς ὀδόντας εἰς τὴν ρακέν-
δυτον ταραχοποιὸν ὁποία ἦτο αὐτή. Δὲν
θὰ τὴν συνελάμβανον ὅτε θὰ τὴν ἔδλε-
πον διαβαίνουσαν ἐκ δευτέρου πρὸ τῶν
οἰκίων τῶν; Ἐὰν εἶχε σάκκον ἐπὶ τῶν
νώτων, ἐὰν ἐπῶλει ἡ ἡγόραξέ τι, θὰ τὴν
ἄφινον νὰ περιφέρεται ἐν τῷ χωρίῳ· ἀλλ'
ὡς ἐβάδιζε σείουσα τὰς χεῖρας, θὰ ἦτο
τις κλέπτρια ἀναζητοῦσα καλὸν τι εὐ-
ρημα πρὸς ὄφελος αὐτῆς καὶ τῆς συμ-
μορίας της.

Ἐπρεπε νὰ βαδίσῃ.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸν καύσωνα ἐκεῖ-
νον, ἐν τῇ ἀνθρακίᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τῆς λευ-
κῆς ἐκείνης ὁδοῦ τῆς ἀδένδρου, ἐν ἣ ὁ

καίων ἄνεμος ἀνύσωνε κατὰ πᾶσαν σιγ-
μὴν κονιορτὸν καλύπτοντα αὐτὴν διὰ τῶν
συστροφῶν του, ἡ δίψα ἀπέβαινε αὐτῇ
μᾶλλον μᾶλλον ἐπιπόνος. Ἀπὸ πολλῆς
ὥρας δὲν εἶχε πλέον σιέλον, ἡ ξηρὰ της
γλῶσσά της ἠνώχλει, ὡς ἐὰν ἦτο σῶμα
τι ἐξόν ἐν τῷ στόματι αὐτῆς· τῇ ἐφαί-
νετο ὅτι ὁ οὐρανίσκος της ἐσκληρύνετο
ὅμοιος πρὸς κέρας ρικνούμενον, καὶ ἡ
ἀφόρητος αὐτῇ αἰσθησις ἠνάγκαζεν αὐ-
τὴν διὰ νὰ μὴ σκάσῃ νὰ ἔχῃ τὰ χεῖλη
ἡμίκλειστα, ἐξ οὗ καθίστατο ἡ γλῶσσά της
ξηροτέρα καὶ ὁ οὐρανίσκος σκληρότερος.

Ἐξαντλήσασα τὰς δυνάμεις της, ἐφάν-
τασθη νὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα της χαλί-
κία, τὰ λειότατα ὅσα ἡδυνήθη νὰ εὕρῃ
καθ' ὁδόν, καὶ ἀπέδωκεν ὀλίγην ὑγρα-
σίαν εἰς τὴν γλῶσσάν της, ἡτις ἐγίνεν
εὐκαμπτος, ὁ δὲ σιέλος αὐτῆς ἦττον βλεν-
νώδης.

Τὸ θάρρος της ἐπανεῆλθε καὶ ἡ ἐλπίς
μετ' αὐτοῦ. Ἐγίνωσκεν ἤδη ἐκ τῆς χώ-
ρας τὴν διήλθεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἰσῆλθεν
εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε ἔρημος
ἀνυδροῦς· ἐπιμένουσα δὲ μετὰ καρτερίας
τέλος θὰ εὕρισκε ποτάμιον, ἔλος, πη-
γὴν. Ἐπειτα δέ, εἰ καὶ ὁ καύσων ἐξη-
κολούθει πνέων ὡς ἐξερχόμενος ἐκ κλι-
βάνου, ὁ ἥλιος ἀπὸ τινος ὥρας εἶχεν ἤδη
καλυφθῇ· στρεφομένη δὲ πρὸς τοὺς Πα-
ρισίους ἔδλεπεν ἀναβαίνον εἰς τὸν οὐρα-
νὸν νέφος μαῦρον ἀπέραντον, ὅπερ ἐπλή-
ρου τὸν ὀρίζοντα ὅλον ἐφ' ὅσον διάστη-
μα ἡδύνατο νὰ το βολιδοσκοπήσῃ. Κα-
ταιγίς ἐπέκειτο καὶ ἀναμφιδόλως ἤθελε
συνεπιφέρει βροχήν, ἡτις θὰ ἐσχημάτιζε
τέλματα καὶ ρυακας, ὁπόθεν ἤθελε πῖν
ὅσον ἤθελε.

Διῆλθεν ἄνεμοστρόβιλος καταστρώων
τοὺς θερισμούς, συστρέφων τοὺς θάμνους,
ἀποσπῶν τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ, συμ-
παρασύρων κονιορτὸν συστρεφόμενον,
φύλλα πράσινα, ἄχυρα, χόρτον, ἔπειτα
δὲ ἀφ' οὗ κατέπαυσεν ὁ θόρυβος, ἡκού-
σθησαν πρὸς νότον ἐκρήξεις ἀπομεμα-
κρυσμένα, διαδεχόμενα ἀλλήλας καὶ
καταχεόμενα ἀδαιλείπτως ἀπ' ἄκρου εἰς
ἄκρον τοῦ μελανοῦ ὀρίζοντος.

Ἀνίκανος νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν φοβερὰν
ἐκείνην ὥθησιν τοῦ ἀνεμοστρόβιλου· ἡ
Πετρίνα εἶχε πέσῃ ἐπίστομα ἐντὸς τοῦ
χανδακὸς τῆς ὁδοῦ, ἔχουσα τὰς χεῖρας
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματος·
ἀλλ' αἱ βρονταὶ τὴν ἀνῆγειραν. Ἐὰν
εὐθὺς κατ' ἀρχὰς ἐξάλλος ὑπὸ τῆς δι-
ψῆς εἶχε τὸν νοῦν της μόνον εἰς τὴν
βροχήν, ἀλλ' ἡ βροντὴ σείουσα αὐτήν,
τὴν ὑπενθύμιζεν ὅτι ἐν τῇ θυέλλῃ δὲν
ὑπάρχει μόνον βροχή, ἀλλὰ καὶ ἀστρα-
παὶ ἀποτυφλοῦσαι, καὶ χεῖμαρροι ὕδατος,
καὶ χάλαζα, καὶ κεραυνοί.

Ποῦ ἤθελεν εὕρῃ σκέπην ἐν τῇ εὐρείᾳ
ἐκείνῃ καὶ γυμνῇ πεδιάδι; Καὶ ἂν ἐδρέ-
χετο τὸ φόρεμά της, πῶς ἤθελε τὸ στε-
γνῶσι;

Ἐν ταῖς τελευταίαις συστροφαῖς τοῦ
κονιορτοῦ ὃν παρέσυρεν ὁ ἀνεμοστρόβι-
λος, παρετήρησεν ἔμπροσθεν αὐτῆς δύο
περίπου χιλιόμετρα ἀπέχουσιν τὴν ἄκραν
δάσους, εἰς ὃ εἰσέδυνεν ἡ ὁδὸς καὶ διενόη-
θη ὅτι ἐκεῖ ἴσως θὰ εὕρισκε καταφύγιον
λατομεῖόν τι ἢ ὁπλὴν εἰς τὴν ἤθελε τρυ-
πῶσι.

Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σπαταλᾷ διότι τὸ
σκότος ἐπυκνοῦτο, καὶ οἱ συνεχεῖς βόμ-
βοι τῶν βροντῶν παρετεινόντο νῦν ἐπ'
ἄπειρον, ὑπερίσχυε δὲ αὐτῶν κατ' ἄνισα
διαλείμματα ἔκρηξις φοβερωτέρας τῶν
προηγούμενων, ἀναστέλλουσα ἐπὶ τῆς πε-
διάδος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ πᾶσαν κίνησιν,
πάντα θόρυβον, ὡς ἐὰν εἶχεν ἐκμηδενίσῃ
τὴν ζωὴν τῆς γῆς.

Θὰ κατάρθωνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δά-
σος πρὸ τῆς καταιγίδος; Βαδίζουσα ὅσον
ταχέως ἐπέτρεπεν ἡ διακεκομμένη αὐτῆς
ἀναπνοή, ἔστρεφεν ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν
πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐβλεπε τὴν καται-
γίδα ἐπιπίπτουσαν ἐπ' αὐτῆς μετὰ καλ-
πασμοῦ μανιώδους τῶν μαύρων αὐτῆς
νεφῶν καὶ διὰ τῶν βροντῶν αὐτῆς
κατεδίωκε τὴν Πετρίναν, περικαλύπτουσα
αὐτὴν διὰ πυρίνου κύκλου ἀπεράντου.

Ἀνὰ τὰ ὄρη, ὅτε ἐταξείδευσεν μετὰ
τῶν γονέων της, εἶχεν ἐκτεθῇ πλέον ἢ
ἅπαξ εἰς φοβεράς καταιγίδας· ἀλλὰ τότε
εἶχε τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα της,
εἶχε τὴν σκέπην αὐτῶν καὶ τὴν προστα-
σίαν· νῦν δὲ εὐρίσκεται μόνῃ ἐν τῷ μέ-
σῳ τῆς ἐρήμου ἐκείνης πεδιάδος, δύσμοι-
ρον πτηνὸν ἀποδημητικὸν καταληφθὲν
ὑπὸ τῆς τρικυμίας.

Καὶ ἐὰν ἤθελε βαδίσῃ ἐναντίον τῆς
καταιγίδος, βεβαίως δὲν ἤθελε δυνηθῇ
νὰ προχωρήσῃ· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος
τὴν ὤθει καὶ τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε
ἐνίοτε τὴν ἐβίαζε νὰ τρέχῃ.

Διατί νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ βαδίζουσα
οὕτω; Ὁ κεραυνὸς δὲν ἦτο ἀκόμη
ὑπεράνω αὐτῆς.

Τοὺς ἀγκῶνας ἔχουσα συνεσφιγμένους
κατὰ τὴν ὀσφύν, τὸ σῶμα κεκλιμένον
εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἤρχισε νὰ τρέχῃ προφυ-
λαττομένη ἵνα μὴ πέσῃ πνευστιῶσα.
Ἀλλ' ὅσον ταχέως καὶ ἂν ἔτρεχεν ἡ
Πετρίνα, ἡ καταιγὶς ἔτρεχε ταχύτερον
αὐτῆς, ἡ φωνὴ της ἡ φοβερὰ ἐκραύγα-
ζεν ὅπισθεν τῆς κορασίδος ὅτι τὴν κατέ-
φθανε.

Ἐὰν ἦτο ἐν τῇ συνήθει καταστάσει
ἡ Πετρίνα θὰ ἀντεπάλασε δραστηριώ-
τερον· ἀλλὰ καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ κα-
μάτου καὶ τῆς ἀτονίας, τὴν κεφαλὴν ἔχου-
σα σαλευομένην καὶ ξηρὸν τὸ στόμα,
δὲν ἡδύνατο νὰ ἀντέχῃ εἰς τὰς ἀπονε-
νομήνας προσπάθειάς της, καὶ ἐνίοτε
ἡσθάνετο λιποθυμίαν.

Εὐτυχῶς τὸ δάσος προσήγγιζε καὶ
νῦν ἡ Πετρίνα διέκρινεν εὐκρινῶς τὰ
μεγάλὰ αὐτοῦ δένδρα, ἅτινα εἶχον ἄραιω-
θῇ διὰ προσφάτων ξυλεύσεων.

Ὅλιγαι στιγμαὶ ὑπελείποντο καὶ θὰ
ἔφθανε. Τοῦλάχιστον προσήγγιζεν εἰς τὴν
εἴσοδον τοῦ δάσους ὅπερ ἡδύνατο νὰ τῇ
παράσχη σκέπην, ἣν ἡ πεδιάς βεβαίως
δὲν θὰ τῇ παρεῖχεν. Ἦρκει δὲ ἡ ἐλπίς
αὐτὴ νὰ τῇ παρουσιάσῃ πιθανότητά τινα
πραγματώσεως καὶ ἀσθενεστάτην ἵνα μὴ
τὴν καταλίπῃ τὸ θάρρος της. Ποσάκις ὁ
πατήρ της τῇ εἶχεν ἐπαναλάβῃ ὅτι ἐν τῷ
κινδύνῳ πιθανότητα σωτηρίας ἔχουσιν οἱ
μέχρι τέλους παλαιοί. Καὶ ἐπάλαυνεν
ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύ-
της, ὡς ἐὰν ἡ χεὶρ τοῦ πατρὸς ἐκράτει
ἐτι τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἔσυρε.

Κτύπος ξηρότερος, βιαιότερος τῶν ἄλ-
λων προσήλωσε τὴν Πετρίναν ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους κεκαλυμμένου ὑπὸ φύλων.
Ἦδη ὁ κεραυνὸς δὲν τὴν κατεδίωκε
πλέον, τὴν εἶχε προσφάσῃ, ἦτο ἐπ' αὐ-
τῆς. Ἐδέησε νὰ ἀναστῇ τὸν δρόμον
της, διότι προτιμότερον ἦτο νὰ κατα-
δραχῇ ἢ νὰ κατακεραυνωθῇ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΣΕΥΡΕΙ Ν' ΑΡΙΘΜΗ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν εἰσῆλθεν εἰς τι
ζαχαροπλαστεῖον κοράσιον, τὸ ὁποῖον
ἐφαίνετο κατευχαριστημένον, διότι εἰς τὸ
πρόσωπόν του ἠκτινέοβλεψε ἡ χαρά.

— Νά μου δώσετε δέκα λεπτῶν κα-
ραμέλες τῆς βανίλλιας καὶ ἑκοσι τῆς
σοκολάτας.

Ὁ ζαχαροπλάστης τὰς δίδει καὶ λέγει·
— Τριάντα λεπτά.

Τότε συνέβη ἐν παράδοξον πᾶγμα.

Ἡ μικρὰ κόρη ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ θυ-
λακίον της ὅσα νικέλινα καὶ χάλκινα
νομίσματα εἶχε, καὶ τα θέτει εἰς τὴν
τράπεζαν.

— Εἶνε πολλὰ, κορίτσι μου, ἐγὼ θέλω
μονάχα τριάντα λεπτά.

Τότε ἡ μικρὰ λέγει κατακόκκινη·

— Πάρτε μόνος σας ὅσα πρέπει.

Ὅλοι ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον
ἐκυττάχθησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ
ἐξεκαρδίσθησαν εἰς τὰ γέλια. Ἦτο ὁλο-
φάνερν ὅτι τὸ κοράσιον ἐκείνο δὲν εἶ-
ξευρε νὰ ἀριθμῇ καὶ δὲν εἴξευρε

ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΛΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΑΝΔΡΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ
Ο ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

[Τὰ δύο παιδιά εἶνε ἐπὶ τῆς σκηνῆς καθ' ἣν στυγμὴν εἰσέρχονται τὰ ἄλλα δύο, τὰ παριστάοντα τὴν ἀφρόνη καὶ τὸν κορυδαλλόν.]

ΑΝΔΡΩΝ (Ἐντρομος) Ἄ! Θεέ μου! βλέπω παιδιά, φοβοῦμαι! Λέγουν πως τὰ παιδιά πειράζουν τὰ πουλιά...

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ (Ὁπισθοχωρῶν) Κ' ἐγὼ τρέμω!

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Ποῖός εἰν' ἐκεῖ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἐμβῇ μέσα; Ἄ! εἶνε πουλάκια. Ἐλάτε, πουλάκια, μὴ φοβεῖσθε· ἐλάτε μέσα νὰ μας εἰπῇτε τὸ ὄνομά σας.

ΑΝΔΡΩΝ. Ἐγὼ εἶμαι Ἀνδρῶν.
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Κ' ἐγὼ Κορυδαλλός.

ΑΝΔΡΩΝ. Ἦλθαμε νὰ κτίσωμε τὴν φωλεάν μας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἦλθεν ἡ Ἀνοιξίς· αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ πουλιά νὰ εἶνε εὐτυχισμένα.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Δὲν μοῦ λέτε, πουλάκια, ποῖός σας δίδει νὰ τρώγεται;

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἐχομε πτερὰ καὶ πετοῦμε καὶ εὐρίσκομεν τὴν τροφὴν μας· ἔπειτα ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν καὶ πολλὰ πράγματα. Μία κάμψη, μία μυία, κανένα σκουλήκι μᾶς θάβουν.

ΑΝΔΡΩΝ. Μία σταλαγματιὰ δροσιᾶς θάβει νὰ δροσισθῶμε.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Θὰ στενοχωρεῖσθε ὅμως φοβερά μέσα εἰς τὰς φωλεάς σας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Νὰ στενοχωρούμεθα; Δὲν εἰξεύρομε τί θὰ εἰπῇ στενοχωρία. Ὅλον κελαδοῦμε, καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

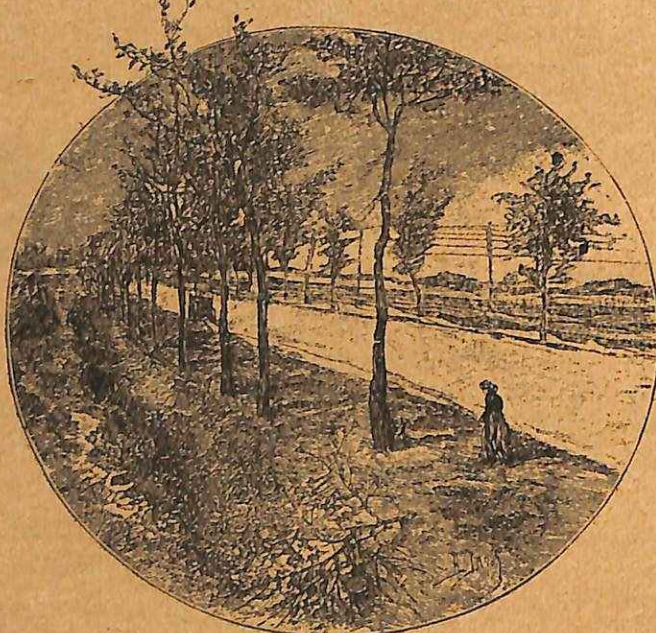
ΑΝΔΡΩΝ. Ὁ ἀδελφός μου κελαδεῖ πρὶν γλυκοχαράξῃ καὶ εὐφραίνει εἰς τὰ χωράφια τὸν γεωργόν που ὀργώνει.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἡ ἀδελφή μου γλυκοκελαδεῖ τὴν νύκτα, κρυμμένη μέσα ἔς τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων.

ΑΝΔΡΩΝ. Κελαδοῦμεν, δὲν λησμονοῦμεν ὅμως καὶ τὰ μικρά μας· τ' ἀγαπῶμεν καὶ τὰ περιποιούμεθα καὶ ὅσο μεγαλώνουν προσπαθοῦν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ τραγούδια μας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Τὴν ἡμέραν, μέσα ἀπὸ τὴν φωλεάν μου ποὺ κτίζω εἰς τοὺς ἀγρούς, βλέπω τὰ ὠρεῖα ἀνθηκὸν στολίζον τὰ λιβάδια με χρώματα θαυμαστά.

ΑΝΔΡΩΝ. Τὴν νύκτα ὅταν ὑψώνω πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ μάτια μου βλέπω τὰ ἀστρά νὰ τρεμοσβύνουν εἰς τὸν γαλάζιον θόλον.

Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς (Σελ. 65, στήλ. α'.)

καστρέφουν τὴν εὐτυχίαν μᾶς ὁλοκλήρου οἰκογενείας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Αὐτὰ τὰ παιδιά, τὰ ἄκαρδα καὶ ἄπονα, ποτέ δὲν συλλογίζονται, φαίνεται, τί δάκρυα θὰ ἔχυνε ἡ μητέρα των, ἂν τα ἄρπαζε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀγκάλῃ τῆς. Καὶ μόνον αὐτὸ ἂν ἐσυλλογίζονταν, δὲν θὰ εἰδείχναν τέτοιαν ἀσπλαγχνίαν.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Ἀλήθεια. Ἡ μητέρα, ἂν ἀργήσῃ πολὺ νὰ μας ἰδῇ, λέγει· ὦ, τί μελαγχολικὸ που εἶνε τὸ σπῖτι χωρὶς παιδιά· εἶνε σὰν φωλιά χωρὶς πουλιά.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Μὴ φοβεῖσθε λοιπόν, πουλάκια· ἡμεῖς δὲν θὰ σας πειράξωμε· ἡμεῖς θὰ σας ἀγαπῶμεν καὶ θὰ σας προστατεύωμεν· θέλομεν νὰ εἰσθε εὐτυχισμένα εἰς τὴν φωλεάν σας, ὅπως ἡμεῖς εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς μητρός μας.

[Μίμησις]

Αἰμ.—Εἰμαρ.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗ ΜΑΤΡΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

Εἷς μαῦρος σκλάβος ὀνομαζόμενος Τόμ κατώρθωσε διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς πίστεώς του νὰ ἐλκύσῃ εἰς ἀνώτατον βαθμὸν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κυρίου του. Ὅτε δὲ

ἔγινεν ἀνάγκη καὶ ἄλλων σκλάβων διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐκτεταμένων φυτειῶν, ὁ κύριός του ἔστειλε τὸν Τόμ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι μετὰ τὴν παραγγελίαν ν' ἀγοράσῃ δώδεκα ῥωμαλέους σκλάβους, ἱκανοὺς πρὸς ἐργασίαν. Ὁ Τόμ ἠγόρασε δώδεκα νέους καὶ ἰσχυροὺς ἄνδρας, ὅτε τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ γέροντός τινος καὶ ἀσθενικοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς μίαν ἄκραν. Ἡ θέα του ἐξέπληξε μεγάλως τὸν Τόμ, ὅστις σπεύσας πρὸς τὸν δουλέμπορον τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσῃ δωρεὰν τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ὁ δὲ δουλέμπορος τὸν παρεχώρησε, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ ἀγοραστὴν δι' αὐτόν.

Ὀλίγας ἐβδομάδας ἀφ' οὗ οἱ σκλάβοι ἔφθασαν εἰς τὰ κτήματα τοῦ νέου κυρίου των, ὁ γέρον σκλάβος κατελήφθη ὑπὸ ἐπικυνδύνου πυρετοῦ, θὰ ἀπέθνησκε δὲ χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν ἀνελάμβανε τὴν περιποίησίν του ὁ Τόμ, ὅστις ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ μετὰ μεγάλην ἀφοσίωσιν.

Ὁ κύριός του, ὅστις παρέτῃρσε τοῦτο, συνήντησεν ἡμέραν τινα τὸν Τόμ, ἐξερχόμενον ἐκ τῆς καλύβης τοῦ γέροντος μαύρου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε φέρῃ δροσιτικὸν ποτόν.

— Διατί φροντίζεις τόσο δι' αὐτὸν τὸν γέροντα, Τόμ; τὸν ἠρώτησε. Μήπως εἶνε πατέρας σου;

— Ὁχι, Μάσσα (Κύριε), ἀπήντησεν ὁ Τόμ. Δὲν εἶνε πατέρας μου.

— Εἶνε συγγενής σου;

— Ὁχι, Μάσσα, δὲν εἶνε οὔτε συγγενής μου.

— Εἶνε φίλος σου λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος μετ' ἐνδιαφέρον αὐξάνον ὁλονέν.

— Ὁχι, Μάσσα, δὲν εἶνε φίλος μου.

— Τί εἶνε τότε καὶ φροντίζεις τόσο δι' αὐτόν.

— Εἶνε ἐχθρός μου.

— Ἐχθρός σου!

— Ναί, ἐχθρός μου, Μάσσα· αὐτὸς με ἄρπαξε, ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί, ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου καὶ με ἐπούλησε εἰς τοὺς ἄσπρους ἀνθρώπους σκλάβους. Ἀλλὰ εἰς τὸ βιβλίον ποῦ μου ἐχάρισες ἐδιδάσκα· «Ἄν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, δός του νὰ φάγῃ, ἂν διψᾷ δός του νὰ πῇ.»

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Ἀλέκος εἶνε μαθητὴς τῆς τετάρτης τάξεως τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ὁ διδάσκαλος ποῦ τοὺς παραδίδει Φυσικὴν Ἱστορίαν, τοὺς εἶπε νὰ λύσουν τὸ ἑξῆς αἰνίγμα:

«Εἶμαι ἓνας μικρὸς στρατιώτης μετὰ φαρμακερὰ λόγχη καθ' ἡμέραν τραγουδῶ καὶ πηγαίνω ἔς τὰ χωράφια· μονάχα τὸν χειμῶνα μένω ἔς τὸν στρατῶνα· τὸ καλοκαίρι κυριεύω λουλουδένια φρούρια, ἐμβαίνω μέσα καὶ παίρνω τὸ καλλίτερό που εὕρω, ἔπειτα γυρνῶ ἔς τὸν στρατῶνά μου, κτίζω τοίχους καὶ δωμάτια καὶ τα γεμίζω σὰν καλὴ καὶ σοφὴ οἰκοκυρά. Ἄν ἐδούλευαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅπως ἐγώ, δὲν θὰ ἐβλέπαμε ἐπαίτας ἔς τὸν δρόμον.»

Ὁ Ἀλέκος ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ σχολείου ἐκάθισε νὰ φάγῃ. Ἀλλὰ ἦτο συλλογισμένος· ὁ νοῦς του ἦτο εἰς τὸ αἰνίγμα τοῦ διδασκάλου· ἤθελε νὰ το εὕρῃ μόνος του· δὲν ὡμοίαζε μετὰ κατὶ παιδιά που στολίζονται μετὰ ξένα πτερὰ. Τί νὰ εἶνε; ἔλεγε. Τί νὰ εἶνε;

Ἐξαφνα κατὶ ἤρχισε νὰ βομβῇ ἔς τὸ δωμάτιον καὶ ὁ Ἀλέκος εἶδε μίαν μέλισσαν. Οὐφ! τί ἤρχετο καὶ αὐτὴ νὰ κάμῃ τώρα; δὲν τὸν ἄφινε νὰ φάγῃ ἡσυχα, δὲν τὸν ἄφινε πρὸ πάντων νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμά του!

Ὁ Ἀλέκος μετὰ τὸ μαχαῖρι ἔς τὸ ἓνα χεῖρ καὶ μετὰ τὸ περοῦνι ἔς τὸ ἄλλο ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸ φαγεῖ του καὶ τὸ πετόν του.

Ἀλλ' ἡ μέλισσα δὲν εἶχε κακὰς διαθέσεις. Τὸ φαγεῖτόν τοῦ Ἀλέκου δὲν το ἤθελε· αὐτὴ τρέφεται μετὰ τὸν γλυκὺν χυμὸν τῶν λουλουδιῶν· δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ ψητὰ, οὔτε ἀπὸ βραστά. Καὶ οὔτε νὰ κεντήσῃ δὲν εἶχεν ὀρεξιν. Ἐκαμε λοιπὸν μερικὸς γύρους καὶ ἔφυγε μετὰ τὸν ἴδιον βόμβον ποὺ ἔκαμε ὅταν ἦλθε.

— Ἀ! εἶπε μετὰ εὐχαρίστησιν ὅταν ἔφυγε ἡ μέλισσα.
— Ἀ! εἶπε ἄλλη μιὰ φορὰ, ὡς νὰ τοῦ ἔφυγε καὶ ἓνα ἄλλο βάρος ἀπὸ τὸ στήθος του. Νὰ τὸ αἰνιγμά μου!

Καὶ βέβαια, εἶπε ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο· αὐτὸ εἶνε φαρμακερὰ λόγχη εἶνε τὸ κεντρί τῆς· τὸ πρᾶγμα ποὺ ἄρπαζει ἀπὸ τὰ λουλούδια εἶνε ὁ χυμός. Ἐκεῖνο ποὺ βάζει εἰς τὰ δωμάτια τῆς εἶνε τὸ μέλι. Τὸ εὗρηκα! Ὁ Ἀλέκος ἔχει καλὴ καρδιά· ἅμα τοῦ κάμνει κανεὶς καλόν, δὲν το λησμονεῖ· ἐλησμονήσῃ λοιπὸν τὴν δυσἀρεσκείαν ποῦ τοῦ ἐπροξένησεν ἡ μέλισσα καὶ εἶπε μετὰ εὐγνωμοσύνην:

— Ἡ καίμενη! σὰν νὰ ἤξευρέ πὼς μ' ἐπαίδευε τὸ αἰνίγμα καὶ ἤλθε καὶ μου ἔφερε μόνη τῆς τὴν λύσιν.

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

Ἡ φάλαινα εἶνε τὸ μεγαλειότερον ζῷον τοῦ κόσμου. Ἐχει μῆκος 20 ἕως 30 μέτρων καὶ βάρος ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ βάρος 30 ἑλεφάντων καὶ ἑκατὸν πενήντα βοῶν. Τὸ στόμα της εἶνε τὸσον πελώριον ὥστε εἰς ἄνθρωπος δύναται νὰ περιφέρεται ἀνέτως ἐντὸς αὐτοῦ. Ἡ γλώσσά της ἔχει δύο μέτρα πλάτος καὶ τέσσαρα μῆκος. Οἱ ὀφθαλμοὶ της τοῦναντίον εἶνε δυσαναλόγως μικροί, σχεδὸν ἴσοι πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς βοός· καὶ τὰ ὦτά της εἶνε μικρά καὶ μόλις κρίνονται· τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ὅτι αἱ δύο αὐτὰ αἰσθήσεις δὲν ἔχουσι μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν φάλαιναν. Πολὺ εὐαίσθητον ὅμως εἶνε τὸ δέρμα αὐτῆς.

Τὸ σῶμά της εἶνε κατάλληλον διὰ τὸν ἐντὸς τῆς θαλάσσης βίον, πρὸ πάντων διότι δύναται νὰ διασχίῃ τὸν Ὠκεανόν.

Ἡ κεφαλὴ συνδέεται ἀμέσως μὲ τὸ σῶμα, τὸ ὅποτον μέχρι τέλους σχεδὸν ἔχει τὸ ἴδιον πάχος, μόνον δ' εἰς τὸ

μιν, σχηματίζει δὲ τοῦτο στήλην ὑψηλὴν ἕως ἑπτὰ μέτρα. Ὁ ἐκ τούτου προξενούμενος θόρυβος ἀκούεται εἰς ἀποστάσιν μιᾶς ὥρας καὶ πλέον.

Τροφὴ τοῦ πελώριου τούτου κήτους εἶνε καρκῖνοι καὶ ἀστακοὶ καὶ σηπίαι καὶ ὀκταπόδια, ἀρπάζει δὲ αὐτὰ διὰ τοῦ κάτω χεῖλος. Μεγάλα ζῷα δὲν δύναται νὰ φάγῃ ἡ φάλαινα, διότι ὁ φάρυγξ της ἔχει πλάτος ὅχι περισσότερο ἐνὸς γρόνθου. Οὐδὲ νὰ δαγκάσῃ δὲν δύναται διότι δὲν ἔχει ὀδόντας· ἀντὶ αὐτῶν ἔχει ὑπὲρ τριακόσια κεράτινα ἐλάσματα, τὰ ὅποια ἔχουσι μέγεθος συνήθους σανίδος. Κρέμονται ἀπὸ τὴν ἄνω σιαγόνα εἰς δύο σειράς· πρὸς τὰ κάτω δὲ εἶνε ἐσχισμένα εἰς πολὺ λεπτάς ἴνας. Ἐντὸς τούτων συλλαμβάνονται τὰ μαλάκια, τὰ ὅποια εἰσέρχονται εἰς τὸ στόμα της, καταπίνει αὐτὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τρέφεται.

Ἡ φάλαινα ζῇ εἰς τὰς θαλάσσας τῆς κατεψυγμένης ζώνης. Ἐκαστον δὲ ἔτος πλέουσι πολλὰ πλοῖα ἐκεῖ πρὸς ἀλιείαν τῶν φαλαίνων. Ἡ ἀλιεία αὕτη διενεργεῖται κυρίως ὑπὸ τῶν Νορβηγῶν. Ἀλ-

τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν. Ἡ φάλαινα ὑπὸ τὸ δέρμα της ἔχει παχύτατον στρώμα λίπους, τὸ ὅποτον βράζεται καὶ ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται ἰχθυέλαιον. Ἡ δυσωδία ἡ ὁποία ἐκπέμπεται εἰς τὰ ἐργοστάσια ἐκεῖνα εἶνε ἀνυπόφορος. Ἐκ τῶν ἐλασμάτων τῆς φαλαίνης κατασκευάζονται παντὸς εἶδους πράγματα, ῥάβδοι, λαβαὶ ἀλεξιβροχίων, κτλ.

Αἱ φάλαιναι γίνονται ὁλονὲν σπανιότητες, ἐνεκα τῆς ἀκαταπαύστου ἀλιείας τὴν ὁποίαν ἐνεργοῦσιν οἱ φαλαινοθηραὶ, παρακινούμενοι ἀπὸ τὸ σημαντικὸν κέρδος, διότι ἡ ἀξία μιᾶς φαλαίνης ᾧ δύναται ν' ἀνέλθῃ εἰς 30 — 40 χιλιάδας δραχμῶν καὶ πλέον.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ
(Ῥωστικὸν διήγημα)

Ἐκεῖ πέραν, ὅπισθεν τῶν πρασίνων λόφων, ὅπισθεν τῶν ὄρεων καὶ τῶν κοιλάδων, πέραν τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ῥυακίων, εἰς τὴν χώραν τὴν καλουμένην Φινλανδίαν κεῖται χωρίδιον, ἔχον ἑκατοντάδας τινας κατοίκων, εἰς τὸ χωρίδιον δὲ τοῦτο εὐρίσκεται οἰκίσκος τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον εἶνε τὸσον μικρόν, ὥστε ὅταν τὸ μικρόν παιδίον, τὸ ὅποτον κατοικεῖ τὴν οἰκίαν, βάλλῃ εἰς τὸ παράθυρον τὴν στοργικὴν μὲ τὴν οὐλὴν κόμην κεφαλῆς του, τὴν γεμίζει ὀλόκληρον.

Ἄλλοτε ὁ οἰκίσκος εἶχε καπνοδόχον ἐκ τοῦβλων, ὑψομένην ὑπεράνω τῆς στέγης· οἱ τοῖχοι ἦσαν βαμμένοι κόκκινοι, χαριτωμένοι δὲ φράκτες περιεκύκλωνε τὸν οἰκίσκον καὶ τὸν μικρὸν κήπον, ὅστις συνεκοινῶναι μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ τώρα ὅλα μαρτυροῦν δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα· ὁ καπνὸς ἐξέρχεται ἐκ τῆς στέγης δι' ὅπῃς

τινος· ἡ βροχὴ ἐξέβαψε τοὺς τοίχους, ὁ δὲ φράκτες κεῖται κατὰ γῆς ἐγκαταλελειμμένος καὶ οὐδεὶς τὸν ἀνεγείρει.

Διότι οἱ κατοικοῦντες τὸν οἰκίσκον εἶνε γέρων τις στρατιώτης καὶ ἡ σύζυγός του, ὁμοίως γραῖα, καὶ ὁ μικρὸς τῶν ἐγγονος ὅστις ὀνομάζεται Ματῆς, δηλαδή Ματθαῖος ὅπως καὶ ὁ πάππος του.

Ὅταν κανεὶς εἶνε γέρων δὲν ἔχει πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῇ καὶ ὅταν εἶνε πολὺ μικρὸς δὲν τὴν ἔχει ἀκόμη.

Ὁ γηραιός, ἡ σύζυγός του καὶ τὸ παιδάκι θ' ἀπέθνησκον χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν πείναν, ἂν ὁ γέρων Ματθαῖος, ἂν καὶ τυφλὸς δὲν ἐπιδιώρθωνε δίκτυα ἀλιέων, ἂν ἡ γραῖα Βριτς δὲν κατεσκεύαζε σάρωθρα καὶ ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ

ἐνορία δὲν τοῖς εἶδε κανὲν σακκίον ἀλεύρου διὰ νὰ ζυμῶνουν ψωμί.

Πρὸ τινων ἐτῶν, δὲν εἶχον ἀνάγκην τῆς βοηθείας ταύτης, διότι ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ματῆ ἔζων ἀκόμη· ἦσαν νεαροὶ καὶ δραστήριοι καὶ οἱ δύο καὶ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἔζων ἀνέτως· ἀλλ' ἡ δυστυχία ἐπῆλθε.

Πρωῖαν τινὰ κυριακῆς, ἐν ᾧ τὸ πλοῖον μετέφερε τοὺς κατοίκους τοῦ χωριδίου εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς λίμνης, ἐξέσπασε φοβερὰ τρικυμία· τὸ πλοῖον ἀνεποδογυρίσθη, ὁ δὲ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ματῆ ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐτάφησαν εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης.

Ὁ γέρων καὶ ἡ γραῖα εἶχον μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ μὲν γέρων διότι ἦτο τυφλός, ἡ δὲ γραῖα διὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν μικρὸν ἐγγονόν της κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς μητρός του.

Ὁ ἦχος λοιπὸν τῶν κωδῶνων, ὁ ὁποῖος διήρχετο ὑπεράνω τῆς λίμνης ὅπως ἀναγγεῖλη τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἀνήγγειλε συγχρόνως τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τῶν ψυχῶν, τὰς ὁποίας τόσον αἰφνιδίως προσεκάλει εἰς ἑαυτὸν ὁ Πλάστης.

Οἱ δύο δυστυχεῖς γέροντες ἔμειναν λοιπὸν μόνοι εἰς τὸν οἰκίσκον, μὲ τὴν λύπην των, τὴν πτωχίαν των καὶ τὸν μικρὸν τῶν ἐγγονον. Οὗτος ἦτο παχουλὸς καὶ κόκκινος ὡς μῆλον, εἶχεν ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην ξανθὴν ὡς χρυσὴν· ἀλλ' ὁ χρυσοῦς οὗτος ἦτο ὁ μόνος ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου ἐκεῖνου. Ἡ ζωὴ δὲ μορφὴ αὐτοῦ ἦτο πάντοτε εἰς τὸ παράθυρον, ἂν συνέβαινεν τι ἄξιον λόγου εἰς τὸν δρόμον.

Ὅποιον ὦραν καὶ ἂν διήρχεσθε ἀπ' ἐκεῖ, θὰ ἐβλέπατε χωρὶς ἄλλο τὸν οἰκίσκον. Ἄν διήρχεσθε ὁμιχλώδη τινὰ φθινοπωρινὴν ἑσπέραν, θὰ ἐβλέπατε τὸ πῦρ, τὸ πτωχικὸν πῦρ νὰ λάμπῃ ἐντὸς τοῦ πτωχικοῦ δωματίου καὶ εἰς τὴν λάμψιν ἐκείνην θὰ διεκρίνατε τὸν τυφλὸν γέροντα νὰ ἐπιδιωρῶνθῃ δίκτυα, τὴν γραῖαν Βριτς νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ Εὐαγγέλιον ὅπως ρίψῃ ὀλίγον θεῖον φῶς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ δυστυχικοῦ Ματθαίου, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν ἐστερημένος τοῦ γήινου φωτός. Ὁ Ματῆς, καθήμενος κατὰ γῆς, ἀπέναντι τοῦ πυρὸς καὶ ἔχων τὴν γάταν πλησίον του, ἤκουεν εὐλαβῶς, ὡς ἂν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅσα ἀνεγίνωσκεν ἡ

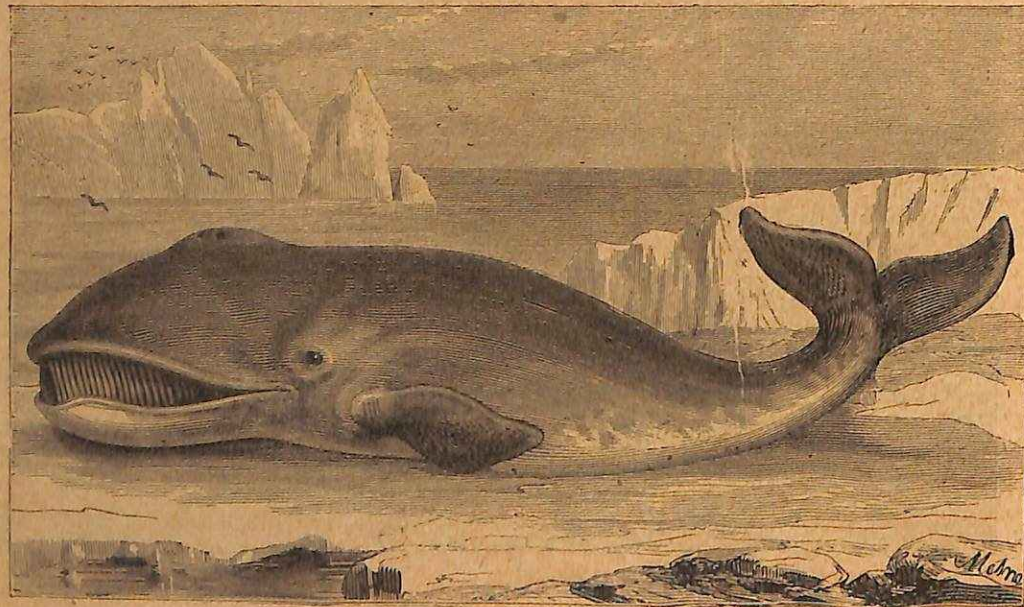
μάμμη του. Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἐβράδυνε νὰ καταβῇ εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἡ δὲ μικρὰ οὐλὴ κεφαλῆς, ἀφ' οὗ ἐκλινεν ἐπ' ὀλίγον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐστηρίζετο τέλος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μάμμης.

Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὴν σκηνὴν ταύτην θὰ κατωπεύετε ἐκ τῆς ὁδοῦ καθήμενοι ἐντὸς τῆς πολυτελεστάτης ἀμάξης, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῇτε χαρὰν βλέποντες εἰς τὸ πτωχικὸν δωμάτιον· θὰ ἐλέγχετε δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν εὐτυχεῖς, διότι εἰς τὸ πτω-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τὰ ἀστεῖα παροράματα ἐκ τῶν ὁποίων τρία ἐπροτάθησαν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ βου φύλλου, Ἀφρικανικὸν Λέων, εἶνε ἀπομίμησις τῶν τυπογραφικῶν λαθῶν εἰς τὰ ὅποια συχνότατα περιπίπτουν οἱ στοιχειοθεταὶ ἐν ἀγνοίαι των. Ἡ λύσις των συνίσταται εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀρχικῆς καὶ λογικῆς ἐννοίας τῆς φράσεως, ἣτις προτείνεται παραμορφωμένη διὰ τῆς παραλλαγῆς μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων ἢ καὶ στοιχείων τινῶν μόνον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μεταβάλλεται ἡ ἐννοία.

Πολὺ καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὸν καλὸν σας διδάσκαλον, Λιδὸν τοῦ Παπρασσοῦ.

Φάλαινα.

ἄκρον λεπτύνεται καὶ ἀπολήγει εἰς οὐρανὸν πλατεῖαν, βαθέως χωρισμένην· εἶνε δὲ αὕτη τόσον ἰσχυρά ὥστε δι' ἐνὸς κτυπήματος αὐτῆς δύναται ἡ φάλαινα νὰ συντρίψῃ λέμβον. Διὰ τῆς οὐρᾶς ταύτης κολυμβᾷ καὶ κινεῖται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἐν ᾧ τὰ ὀγκώδη καὶ πλατέα πτερύγια, τὰ ὅποια ἔχει εἰς τὴν κοιλίαν χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ διατηρῶσι τὸ σῶμά της ἐν ἰσορροπία.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰς τὸ μέσον ἔχει δύο ὅπας ἀντὶ ριπῶν διὰ τῶν ὁποίων ἀναπνέει· ἡ φάλαινα ἔχει πνεύμονας ὅπως τὰ χερσαῖα ζῷα· κάθε δέκα ἡ δεκαπέντε λεπτά ἀναβαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἀναφυσᾷ πρὸς τὰ ἔξω τὸ ὕδωρ μὲ πολλὴν δύνα-

λοτὲ ἐθανάτωνον τὴν φάλαιναν μὲ ἰσχυροὺς κάμακας. Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ὅμως γίνεται χρῆσις μικρῶν ἀτμοπλοίων, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν ὁποίων εὐρίσκεται ἐν τηλεβόλῳ τοῦτο γεμίζεται διὰ βολίδος, ἐχοῦσης σχῆμα κάμακος, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε προσδεμένος μακρὸν σχοινίον. Εὐθὺς ὡς οἱ ἀλιεῖς διακρίνουν φάλαιναν ἢ τὸ ὑπ' αὐτῆς ἀναφυσώμενον ὕδωρ, πλησιάζουσι μέχρις ἀποστάσεως εἰκοσι μέτρων. Τότε ἐκσφενδονίζουσι κατ' αὐτῆς τὸν κάμακα· περιέχει δὲ οὗτος βόμβαν ἣτις ἐκρήγνυται ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς φαλαίνης καὶ τὴν θανατώνει ἀμέσως. Διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου σύρεται ἔπειτα τὸ μεγαθύριον εἰς τὴν ακτὴν καὶ ἀρχίζει ἡ κατεργασία

Ἀλιεία φαλαίνης.

χικὸν ἐκεῖνο καλυδὸσπιτον εὐρίσκετο· ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ἀθωότης. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἀπλότης τῆς καρδίας ἡ ὁποία ἱατρεῖαι τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς· ἐκεῖ ἦτο ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις ἡ ὁποία καταπραύνει ὅλα τὰ βάσανα τῆς ζωῆς. Τοιοῦτος πτωχικὸς οἰκίσκος εἶνε πλούσιος, μὲ ὅλην τὴν γυμνότητα καὶ ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον ἐγκλείει εἶνε πολυτιμότερος ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς μεγάρων.

| Ἐπεταὶ συνέχεια | ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἐλα, Χαρίκλεια, νὰ μπολιαστῇς καὶ σύ
— Ὅχι, δὲν θέλω.
— Διατὶ δὲν θέλεις;
— Ἐστὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἔγῃ ἔξωθεν ἕνα παιδάκι ἀπὸ τὸ μπράτσο μου...
— Πῶς νὰ βγῇ παιδάκι; μὴ λέγεις ἀνοησίες!
— Δὲν εἶδα ἐγὼ τάχα ὅταν μπολιάζοντες τριανταφυλλίαι, ποῦ βγαίνει μιὰ ἄλλη τριανταφυλλιά;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγριολοῦδου Ἀθηνῶν.

Ἡ πρότασις σου περὶ ἰδρύσεως ταμείου συνεισφορῶν τῶν συνδρομητῶν μου διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ τελεσθῶσιν Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἶνε ἀξέπαινος· ἀτυχῶς ὅμως δὲν δύναμαι νὰ τὴν υἱοθετήσω, διότι εἰς τὴν τὴν τὴν μου ἐργασίαν, ἡ ὁποία εἰς πολλοὺς κόπους καὶ ἀγρυπνίας μὲ ὑποβάλλει, θὰ προστεθῇ καὶ ἄλλη τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ διεξαγάω. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς Ὑληνόπαιδας νὰ συνεισφέρουν τὸν ὀβολὸν των εἰς τὴν κεντρικὴν ἐπιτροπὴν, καθὼς καὶ ὀφείλουσαν νὰ το πράξουν.

Πολὺ καλὰ τὴν εἶχες ἀντιγράψῃ τὴν διπρόσωπον εἰκόνα, Ἀγριολοῦδον Ἀθηνῶν. Ἐπὶ γὰρ τέλος εἰς τὸ σχολεῖον; Πόσον καιρὸν σ' ἔκαμε νὰ χάσῃς αὕτη ἡ ἰλαρά! Ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμελείας σου εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐπανορθώσῃς τὴν ἀπώλειαν.

Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρесе πολὺ. Χρυσόμαλλε Πειρατά, ἡ φιλοσοφία σου ὅμως ὅχι. Δὲν εὐρίσκειται, λέγεις, ἡ ευτυχία εἰς τὴν γῆν; Αὐτὰ εἶνε ρομαντικὰ φρασσεολογία. Τί εἶνε λοιπὸν νὰ εὐρίσκειται κανεὶς μετὰ τῶν ὄντων τὰ ὅποια ἀγαπᾷ καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀνταγαπᾶται; Τί εἶνε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος; ἡ ἐκπλήρωσις ἐνὸς εὐγενοῦς πόθου;

Ὁ 43ος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους Ἀπριλίου, ἥτοι μέχρι τοῦ 17ου φύλλου, Ἀργενταύραξ Θεμιστολέως. Σὺ μὲ τὸ βιολεῖ, ἡ Ὑραία Ἀνθοδόκη μὲ τὸ κλειδο-

κύμβαλον θά κάμνετε θραϊάς συναυλίας, υποθέτω, και θά διέρχεσθε εύτυχεις σιγμάς.

"Ενα γλυκὺ φίλκι, *Λεοντόκαρδε Λεωνίδα*, και θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰ γενέθλιά σου. Εἶσαι τώρα έντελὴς καλὰ, *Γέφυρα τῆς Ἀλαμάτας*; Εἶμαι πολὺ εύτυχής διότι τόσον σοῦ ἤρσαν οἱ δύο τόμοι τοῦ 1885. Καὶ ποῖοι δὲν θά σου ἀρέσουν, ἅμα τους διαβάσης ὅλους!

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μαρτεῖον τῶν Δελφῶν* μὴ το ἀλλάξης.

Εἶμαι βεβαία, *Κολοσσὲ τῆς Ρόδου*, ὅτι ὅλοι οἱ τόμοι μου θά σου ἀρέσουν ὅσον σου ἤρσαν οἱ τοῦ 1889, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὁποίων τόσον εἶσαι καταγορευμένος.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου με θέλγουν πάντοτε, *Ορειροπολὶν Ἐρημίτα*, ὥστε ἡ μακρὰ σιγή σου δὲν ἦτο δυνατόν να μοι εἶνε εὐάρεστος. Ἄλλον τινα διαγωνισμόν θά προτείνω βεβαίως μετ' οὐ πολὺ.

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις στείλε μου, φίλη *Μαρία Β. Ἠλιάδου*. Αὐτὸ τὸ ἐλλειποσύμφορόν το ἔχω δημοσιεύσει.

Ἐκ τῶν ἐξ προτεινομένων ψευδωνύμων αὐτὸ προτίμησον, *Κοιτορεθιθούλη*, και γράψε μου συχνὰ τώρα που ἤρχισες. Εἰς τὴν καλὴν σου μετῆρα και τὴν θείαν Κορίνναν τὰ σέβη μου.

Πλέον εύχριστον εἶδησιν δὲν ἤδυνασο νὰ μοι ἀναγγείλῃς, *Ἰθακήϊε Μέρτωρ*. Ἐπὶ ἀρίστα και ἐν *Μίαν καλῶς* εἰς τὰς χειμερινὰς σου ἐξετάσεις! φαντάζομαι τὴν χαρὰν τῶν γονέων σου τοὺς ὁποίους οὕτω καθιστᾷς εύτυχεις και ὑπερβάνους.

Τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικά, *Ἐσπερε*, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Κάμε προσεκτικὸν τὸν γραμματικομιστὴν νὰ σοῦ τα φέρῃ.

Στείλε μου λοιπὸν πνευματικὰς ἀσκήσεις, φίλτατῃ *Ἐλπίς Κ. Ἀραστασιάδου*, και θά δημοσιεύωνται αἱ ἐγκριθέναι. Εἰς τὴν Νίτσαν εύχομαι περαστικά.

Ἡ προθυμία σου, *Πετρίτα*, ὅπως ἀποστείλῃς συνεισφορὰν ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου εἶνε ἀξία ἐπαίνου και μαρτυρεῖ, ὅτι τιμᾷς τὴν ποιήσιν τὴν ἀληθῶς τιμῶσαν τὴν Πατρίδα· ἀλλ' ἐγὼ, ἐνεκ τῶν τόσων μου ἀσχολιῶν δὲν ἤνοιξα κατάλογον εἰσφορῶν πρὸς τοῦτο, ὥστε τὴν δραμὴν σου θά δώσω εἰς τὴν ὑφισταμένην ἡδὴ ἐπιτροπὴν.

Ὅσοι φίλοι μου θέλουν νὰ προσέλθουν ἀρωγοὶ εἰς οἰκονομικὰν ἀξίαν πολλῆς, πολλῆς εύπαλῆς, ὅσοι θέλουν ἡ εύεργεσία των ἔστω και μικρά, νὰ πιάσῃ τόπον, ἂς βοηθήσουν μίαν οἰκονομικὴν ἐνδεσσύστην, εύρισκομένην εἰς τὴν ὁδὸν Σουλίου ἀρ. 7. Ἡ *Ἐλικωνιάς Παρθένος* περιγράφει θλιβερώτατα τὴν κατάστασιν τῆς δυστυχῆς οἰκονομίας. Αἱ μικροὶ μου φίλοι, ἡ εύεργεσία δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡλικίας, συμβιβάζεται πολὺ καλὰ μετ' ἡλικίας σας· ἴσως μάλιστα ἔχει και περισσοτέραν χάριν ἐκτελουμένη ἀπὸ χεῖρα παιδικήν. Ὅ,τι θέλει ἕκαστος και ἐκάστη νὰ στείλῃ, ἂς το διευθύνῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ὁδὸν Σουλίου, ἀριθ. 7.

Πολύ, πολὺ εύχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, νέα μου φίλη, *Αἰλὴ Λογιωτάτου*. Πόσον ὠραία μου γράφεις ὅτι εἶσαι εύχαριστημένη μαζὶ μου. Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπῶ τόσον καλὴν κόρην; Ἐννοῶ νὰ μου γράφῃς τακτικά.

Λαμπρὰ ἦσαν τὰ πεπιεσμένα ἄνθη σου, *Καρδέρια*, και σ' εύχαριστῶ πολὺ. Τὸ γραμματικὸν σου μὲν ἐφάνη ὡς γλυκὺ κελάρημα τῆς ὁμότητος σου. Θέλει και ἐρώτημα ὅτι ἡ νέα φίλη πού μου συνιστᾷς θά γίνῃ δεκτὴ μετὰ χαρᾶς και θά θεωρηθῇ μία ἀπὸ τὰς ἀρίστας φίλας μου;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Μαρτίου ε.ε.

185. Στοιχειώδεις γρίφοι.

"Αν τὸ σῶμα τῆς μητρός μου περικόψῃς, θά προβάλλῃ λευκοτάτῃ ἡ ἐμὴ ὄψις.

Ἐστᾷ ὑπὸ Μιλτιάδου Γ. Ἡσαίου.

186. Στοιχειώδεις γρίφοι.

Ῥήτωρ τις εἶμαι εύγλωττος ἐκ τῶν πολλῶν ἀρχαίων. Ἄν κόψῃς ἕνα πόδι μου, τὴν λύσιν ἔχεις πλέον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Τέσου τοῦ Φεβρουαρίου.

187. Δίνεγμα.

Εἰς τὴν χεῖρά σου ὑπάρχω, ὅχι όμως εἰς τὸν πόδα, Μακρὰν φύγω ἀπ' τὰ ἴα, ἀναφαίνομαι ἔτὰ ῥόδα.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Πουλιῶ τοῦ Πίνδου.

188. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀλφειός, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Πύθων, ὁ Κριτίας, ὁ Τίκινος ὁ ποταμός, και ὁ γλύπτης ὁ Φειδίας, Προθύμως τὰ συστατικά σοι δίδουν, ἔαν θέλῃς Συζύγου αυτοκράτορος τὸ ὄνομα νὰ εὕρῃς.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Εὐτυχῆς Θνητῆς.

189. Ρῥόμβος.

Τὸ πρῶτον και τὸ ἔσχατόν το δίδει ἡ Παλλάς, Ὁ δὲ σταυρός μου ποταμός τὸν ἔχει ἡ Ἑλλάς. Ὅταν φανῇ τὸ δεύτερον, ἡ φύσις δὴ ἀνθεῖ. Τὸ τρίτον μου εἰς τοὺς θεοὺς πρέπει νὰ ζητηθῇ. Τὸ πέμπτον εἶνε βασιλεὺς ἀρχαῖος τῶν Θρακῶν, και κάμνεις μετ' ὅσον μου ῥόμβον κανονικόν.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

190. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθῶν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὁριζοντίως νὰ ἀναγινώσκειται πρωτεύουσα εύρωπαϊκοῦ κράτους, κατέως τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος και διαγωνίως τὸ ὄνομα εύρωπαϊκοῦ κράτους και πόλεως τῆς Εὐρώπης.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλῆρου.

191. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΗΚΑΜΟΟΠΡΣΣ σχηματίσιν σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀρχαίου ποιητοῦ και ἀρχαίου βασιλέως ἀποστελούμενον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρυτάνου.

192. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα ῥόδου, εἰς τὸ ἀριστερὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὄνομα ἐθνικόν, εἰς τὴν δευτέραν ὄνομα γυναικὸς και εἰς τὴν ἀνωτάτην μέτρον μήκους.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος.

193. Παύγιον.

Νὰ ἀναγνώσῃς ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:

Η Α Ε Ρ Σ Τ
Η Ε Π Μ Σ Τ
Ο Θ Ν Ε Σ Ρ
Ι Ε Ι Ο Θ Ο
Δ Α Τ Ρ Ι
Θ Σ Ν Α Ε Ε

Ἐστᾷ ὑπὸ Γεωρ. Αλκαρά.

194-196. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1, Μεγάλῃ ἀμοιβῇ σπουδαίως προσήκει.
2, Μόνος ὁ Θεὸς βασιλεύει ἀσφαλῶς.
3, Κάστωρ και Πολυδεύκης ἀδελφικῆς ἀγάπης αἰώνιον παράδειγμα.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Αἰθιοπίου.

197-198. Μεταμορφώσεις.

1, Ἡ χρὼν διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πάρος.
2, Ὁ σῖτος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄρτος.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

199-202. Περιφράσεις.

Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1, Ἡ βασίλισσα τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους.
2, Ἡ πατρίς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.
3, Ὁ νομοθέτης τῶν Ἑβραίων.
4, Αἱ λευκαὶ χώραι.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

203. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κριτοῦ τοῦ Ἀδου, τὰ δὲ δευτέρα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα θεοῦ.

1, Ζῶν. 2, Ποταμὸς περιώνυμος. 3, Μέγας ἀρχαῖος στρατηγός. 4, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 5, Μέτρον μήκους. 6, Νεογόνον θηρίον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

204. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς, τὰ τρίτα ὄνομα Ἑλληνικῆς νήσου και τὰ τέταρτα τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου.

1, Ὁ σωματικῶς βεδλαμμένος. 2, Θύρα τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν αἰωνιότητα. 3, Μέρος τοῦ χρόνου παρ' Ὁμήρῳ. 4, Φυσικὸν φαινόμενον. 5, Θεὸς τῆς Μυθολογίας.

Ἐστᾷ ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

205. Ἑλληνοποσύνφωνον

οο—ευεία—αη.—αία—υυία—ηη.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσού.

206. Γρίφος.

ΠΑΝΤΩΝ

0 | ὁδεύων
(— τε —)
ἐνὶ

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Γεωμύλου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Ἰανουαρίου ε.ε.

57. Ζῆθος (Ζ, θῶς).—58. Θρόμβος, ῥόμβος.—59. Ἀήρ, Ἡρα.—60. Βάρος, βάρβαρος.

—61. Κρήνη.

62. Π ΠΑΣ ΠΑΓΙΣ ΠΑΓΩΤΟΝ ΣΙΤΟΣ ΣΟΣ
63. ΑΡΑΨ ΡΙΓΩ ΑΓΑΡ ΨΩΡΑ
64. Θ Χ Σ ΕΑΟ ΒΑΡΟ Σ ΕΩΟ Δ Ν Σ

65. Α Ι ΜΗΛΟΣ Φ ΙΣΑΔΚ Τ ΡΩΣΙΑ Υ ΤΩΛΕΝ Η Ν

—66. Ὁ Ἀδάμ και ἡ Εὕα. —67—69. 1, Ἄλως 2, Ἐβρος 3, Ἀεῖός, —70—71. 1, Σάλο, ἄλλος, —70, ὄρος, κόρος, κόρη, κόρη, κόμη, κόμμα, κόμμα, —2, Ἐρμῆς, ὄρμῆς, ὄρῆς, ἀργός, ἄργος, ἄλλος, ἄλλος, ἄρῆς, —72—76. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος η, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἡπαρ, ἥλιος, μήνις, Τῆνος, ἀστήρ. —77. ΙΤΕΑ (1, ΒΙΛ, 2, ΠΤΕΛ, 3, ΑΕΤ, 4, ΚΑΙΡΟΝ). —78. Ὁ ἀνθρώπος δὲν ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ τρώγῃ διὰ νὰ ζῇ. —79. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἰπαῖν τις μόνον τὰς καλὰς πράξεις, ἀλλὰ πρέπει και νὰ μιμῆται αὐτάς. —80. Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτῆς.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παρακλῶναι περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπεντημέρου τὰ παλὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, τὰ εἶναι ἀπαράδεκτα.